

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Karetové a soudkyň Mgr. Lucie Vobrové a Mgr. Alice Žáčkové ve věci

žalobce: █████ Š █████ M █████ narozený █████
bytem █████
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Chramostou
sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 13 374 132 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. června 2020, č. j. 10 C 66/2019-108

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé (I.) potvrzuje.
- II. Ve výroku II. se rozsudek mění jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 34 592 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně od 8. 11. 2019 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši 600 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně vyhověl žalobě co do částky 35 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z této částky od 8. 11. 2019 do zaplacení (výrok I.), co do částky 13 339 132 Kč s příslušenstvím a úroku z prodlení z částky 35 000 Kč za den 7. 11. 2019 žalobu zamítl (výrok II.). Ve výroku III. pak uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 600 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto soud I. stupně rozhodl o žalobě, již se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 13 374 132 Kč jako zadostiucínění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] v němž byl žalobce jednou z 13 stíhaných osob pro podezření ze spáchání trestního činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 a), b) trestního zákoníku. Toto řízení bylo ukončeno usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. [REDAKCE] z 25. 10. 2018, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který obžalované obžaloby zprostil, přičemž Vrchní soud v Praze, jakožto soud odvolací trestní stíhání všech obviněných zastavil. Žalobce poukazoval na to, že řízení trvalo neuvěřitelných 12 let a 7 měsíců, za což požadoval odškodnění v základní roční sazbě 20 000 Kč, tedy požadoval částku 231 662 Kč, přičemž tuto částku požadoval navýšit o 40 %, neboť se jednalo o věc nikoli složitou, dále o 50 %, neboť žalobce měl vždy maximální snahu o co nejrychlejší vyřešení věci, dále o 20 %, neboť řízení bylo vedeno povětšinou pouze před soudem prvního stupně, který průtahy zapříčinil, a s ohledem na význam řízení poté o 40 %. Tuto částku požadoval navýšit o 150 %, tj. o 347 493 Kč, tedy celkově na tomto nároku požaduje částku 579 155 Kč. Dále vyčíslil nárok na ušlý zisk v částce 12 700 000 Kč a náhradu škody ve formě nákladů na obhajobu ve výši 94 977 Kč. Žalobce poukazoval na to, že mu byl zajištěn jeho zbrojní průkaz a rovněž na to, že kauza byla medializována. Ušlý zisk pak požadoval s odůvodněním, že dne 10. 12. 2007 podepsal s jednatelem společnosti [REDAKCE] dohodu ohledně stanovení podmínek pro nástup do funkce technického ředitele a jednatele této společnosti a na základě této později nastoupil na pozici technického ředitele, kdy jeho celkový roční příjem činil částku 3 600 000 Kč, nicméně právě vzhledem k tomu, že byl trestně stíhán a toto trestní řízení nebylo ukončeno, nemohl nastoupit do pozice jednatele mimo jiné z důvodu, že tato společnost pracuje s Ministerstvem obrany USA a nebylo možné, aby osoba trestně stíhaná vykonávala funkci statutárního orgánu. Roční odměna jednatele se všemi odměnami by přitom činila částku 4 800 000 Kč, tedy roční rozdíl příjmu činí částku 1 200 000 Kč. Za dobu trestního stíhání, které trvalo 12 let a 7 měsíců pak tedy žalobce účtuje ušlý zisk ve výši 12 700 000 Kč.
3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že žalobce se na ni obrátil s nároky na poskytnutí zadostiucínění a na náhradu škody z důvodu uvedeného v žalobě, přičemž žádosti žalobce žalovaná nevyhověla, neboť dospěla k závěru, že absentuje odpovědnostní titul, když trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu promlčení. Žalovaná poukázala na to, že samotné zastavení trestního řízení pro promlčení trestného činu může představovat formu zadostiucínění za nepřiměřenou délku řízení a že konstatování porušení práva lze považovat za plnohodnotnou satisfakci. Žalovaná tak neshledala důvod pro finanční satisfakci. Pokud jde o náklady na obhajobu, žalovaná poukázala na to, že trestní řízení skončilo zastavením pro promlčení trestního stíhání, a proto ve věci nelze shledat odpovědnostní titul ve formě nezákonného rozhodnutí, neboť trestní stíhání skončilo právě pouze na základě promlčení trestního stíhání a žalobce netrval na projednání věci, vzdal se tak možnosti příznivějšího výsledku, který by pak mohl založit jeho nárok na náhradu škody. Nelze tak uzavřít, že k protiprávnímu jednání nedošlo. Žalobce tedy nevyužil všech prostředků, které mu zákon k ochraně jeho práv dává dle ust. § 8

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „OdpŠk“).

4. Po provedeném dokazování dospěl soud I. stupně k závěru, že celková délka trestního řízení byla nepřiměřená a pouhé konstatování porušení práva ve spojení se zastavením řízení z důvodu promlčení nelze považovat za dostačující formou nápravy. Nesouhlasil s tvrzením žalované, že žalobce měl trvat na pokračování v řízení i po zastavení z důvodu promlčení, aby tak dosáhl jasného výsledku ohledně viny, neboť tento byl z dosavadního průběhu řízení pro žalobce nadbytečným a činil by tak pouze formálně, např. právě pro splnění formálních podmínek pro odškodnění, neboť celý průběh řízení se vyvíjel způsobem, který žalobce de facto očišťoval. Probíhající trestní řízení pak navíc komplikovalo výdělečnou činnost žalobce, jakož i jeho činnost v komunální politice. Soud dále uvedl, že u žalobce se jednalo, co do zásahů do jeho osobnostní sféry, o poměrně závažný trestný čin, pro který byl stíhán, neboť se jednalo o čin, který byl spojený i s politikou na regionální úrovni. Celé trestní stíhání a zejména potom jeho délka zapůsobila právě v oblasti této činnosti žalobce, neboť v důsledku trestního stíhání byl žalobce zmiňován i ze strany médií. Vzhledem k tomu, že na regionální úrovni zde byla široká povědomost o tom, že vůči žalobci je takovouto dobu vedeno trestní stíhání, se žalobce nemohl angažovat v politickém životě. Délka trestního stíhání jej připravila o možnost být volen i nadále, neboť lze uvěřit tomu, že došlo k odklonu jeho voličské základny. Soud I. stupně tak dospěl k závěru, že vzhledem ke všem okolnostem případu je namíste přiznat žalobci zadostiučinění v penězích, a to ve výši 15 000 Kč za jeden rok trvání řízení s tím, že tuto částku soud snížil o 40% z důvodu složitosti samotného řízení, když z přípravného řízení vyplývá značná obtížnost při shromažďování důkazů, a to i vzhledem k tomu, že všichni obžalovaní ve věci byli naprosto nečinní, stejně tak jako město [redacted] jakož i poškození. Vzhledem k velkému množství obžalovaných i jejich právních zástupců potom samotné nařizování hlavního líčení bylo obtížné také po stránce procesní. Pro kritérium významu řízení soud odškodnění nemodifikoval, a to přestože trestní řízení spadá typově do řízení se zvýšeným významem pro účastníky řízení, neboť toto kritérium vyvážil tím, že dospěl k závěru, že je namíste poskytnou finanční odškodnění i při zastavení trestního stíhání pro promlčení. Soud navýšil základní částku o 10%, a to z důvodu liknavého postupu soudů, zejména Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve věci způsobil značné průtahy, a státního zastupitelství, které podalo obžalobu, aniž by byly splněny předpoklady pro možné projednání takového případu. Soud dále při stanovení přiměřené výše zadostiučinění přihlédl k tomu, že žalobce byl již částečně odškodněn v rámci samotného trestního stíhání, a to zastavením trestního stíhání v důsledku promlčení, a současně se mu dostalo konstatování porušení práva, což představuje plnohodnotnou formu zadostiučinění, a proto vypočtenou částku zadostiučinění v penězích ponížil o 50%, neboť právě těchto 50% odškodnění je představováno samotným zastavením trestního stíhání žalobce z důvodu jeho promlčení a konstatováním porušení práva. Základní odškodnění tak soud prvního stupně snížil o 80% na výslednou částku 35 000 Kč. Úrok z prodlení soud přiznal ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění byl uplatněn, tedy od 8. 11. 2019, a to v požadované výši, když tato byla nižší než výše zákonná.
5. Co do požadavku žalobce na zaplacení nákladů na obhajobu a ušlý zisk soud I. stupně žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobci právo na náhradu škody při výkonu státní moci podle § 1 OdpŠk nepřísluší, neboť vůči němu nebylo vydáno podle § 5 písm. a) OdpŠk rozhodnutí, které by bylo možno považovat za nezákonné (§ 8 OdpŠk), když jeho trestní stíhání bylo ukončeno zastavením pro promlčení trestního stíhání a žalobce netrval na projednání věci. Současně soud neshledal znaky svévole či libovůle, když orgány činné v trestním řízení měly dostatečné legitimní důvody považovat svůj postup za oprávněný a ve věci prováděly rozsáhlé dokazování a teprve po jeho realizaci bylo možné učinit závěry o důvodnosti trestního stíhání. V řízení byly respektovány

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

požadavky čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když při zahájení trestního stíhání nebylo evidentní, že je tu důvod pro zastavení trestního stíhání v důsledku jeho promlčení, toto nastalo až v průběhu vedení řízení. Soud neshledal svévoli spočívající v příkrém nesouladu se skutkovými zjištěními nebo z nich činěných odůvodnění, nerespektování kogentní normy, interpretace, jež by byla v extrémním rozporu s principem spravedlnosti či uplatnění přepjatého formalismu, nebo naprosto nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ani jiný, podobný druh nesprávného úředního postupu. Žalobce se tím, že netrval na projednání své věci, vzdal i případného nároku na náhradu škody.

6. O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 2, 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a přiznal žalované náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč jakožto paušální náhrady za 2 úkony, a sice vyjádření k žalobě a účast při jednání před soudem podle vyhlášky č. 254/2015 Sb.
7. Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci včasné a přípustné odvolání.
8. Žalobce ve svém odvolání uvedl, že nesouhlasí s užitím pouze nejnižší částky za odškodnění ve výši 15 000 Kč za každý rok trvání prodlení, resp. za prvé dva roky polovina této částky. Nejvyšší soud ve stanovisku Cpjn 206/2010 určil rozpětí částek 15 000 až 20 000 Kč, avšak nikde neurčil, že by se částka navyšovala až po uplynutí 15ti let trvání řízení, kdy takto dlouhou dobu, kterou lze označit za již extrémní, by bylo nutné odškodňovat při horní hranici určeného finančního rozpětí. Dále pak žalobce nesouhlasil s použitím snižujících kritérií. V případě ponížení částky o 40 % z důvodu složitosti věci soud pominul fakt, že složitost věci se týkala toliko přípravného řízení a nikoliv řízení u soudu. Naopak je zde dle názoru žalobce namísto základní částky navýšit právě o 40% pro okolnost, že řízení nebylo nikterak složité (jednalo se o řízení mající povahu přečinu) a „složitost“ vyvolala soudní soustava bez přičinění kteréhokoliv obžalovaného. Žalobce dále nesouhlasí s navýšením základní částky pouze o 10%, a to z důvodu liknavého postupu soudů, které zapříčinily značné průtahy, když je na místě navýšit základní částku až na samou horní hranici procentuálního vyčíslení, a to pro značný význam pro žalobce v souvislosti s masivní medializací případu, jakož i faktem, že žalobce byl regionálním politikem a trestně činností, za níž byl opakovaně soudem I. stupně zprošťován, se měl dopustit při výkonu funkce regionálního politika. Žalobce dále nemůže souhlasit s ponížením základní částky o dalších 50%, a to z důvodu, že právě těchto 50% odškodnění je představováno samotným zastavením trestního stíhání žalobce z důvodu jeho promlčení a konstatováním porušení práva ve spojení s touto situací. Řízení bylo totiž zastaveno k odvolání proti zprošťujícímu rozsudku a sám soud prvního stupně uvedl, že nelze souhlasit s tvrzením žalované, že žalobce měl trvat na pokračování řízení i po zastavení z důvodu promlčení, aby tak dosáhl jasného výsledku ohledně viny, neboť tento byl z dosavadního průběhu řízení pro žalobce nadbytečným a činil by tak pouze formálně. Koneckonců bylo i v žalobcově zájmu, aby probíhající trestní řízení skončilo co nejdříve, neboť komplikovalo jeho výdělečnou činnost, jak žalobce doložil, jakož i jeho činnost v komunální politice. Soud pak uvedl, že vzhledem k tomu, že se jedná o požadavek žalobce na odškodnění za celkovou nepřiměřenou délku řízení, nikoliv za samotné vedení trestního stíhání z důvodu nezákonného rozhodnutí, je v tomto směru irelevantní, jaký byl výsledek trestního stíhání, tj. zda žalobce byl či nebyl shledán vinným z trestného činu, přesto nesprávně ponížil základní částku o dalších 50%, i když uvedl, že není rozhodné, jakým způsobem trestní řízení skončilo.
9. Význam předmětu řízení pro žalobce je však dle názoru žalobce třeba hodnotit jako vyšší, zejména když se jednalo o regionálního politika města [redacted] věc byla mediálně sledována od samého počátku, veřejnost byla médiu informována o probíhajícím trestním řízení, kdy fotografie se jmenovitým seznamem osob, vůči nimž byla obžaloba podána, byly k článkům připojeny, což vedlo k tomu, že žalobce byl pro výkon funkce politika, byť na regionální úrovni, společensky

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

odepsán. Všechny tyto skutečnosti však soud I. stupně dostatečným způsobem nezohlednil.

10. Žalobce dále nesouhlasil se zamítnutím nároku na náklady obhajoby a náhrady škody za ušlý zisk, kdy soud neshledal svévolný postup orgánů činných v trestním řízení. Žalobce však poukazoval na to, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve všech svých rozsudcích shledal obžalované, tedy i žalobce, nevinnými a obžaloby je ve svých rozsudcích zprostil a řízení bylo nakonec zastaveno právě k odvolání proti zprošťujícímu rozsudku. Pokračování v řízení by tak dle názoru žalobce bylo čistě formalistické a vedlo by to ještě k dalším průtahům řízení, a žalobce, který byl od počátku zprošťován obžaloby, byl vystavován bezmála 13-ti letému trestněprávnímu popotahování. Zde jsou dle žalobceva názoru naplněny znaky svévolného postupu orgánů činných v trestním řízení, což žalobce dovozuje mimo jiné i z nálezu ze dne 23.6.2015, sp. zn. II. ÚS 577/13, ve kterém Ústavní soud uvedl, že najít spravedlivá kritéria pro určení hranice mezi svévolí, kde nárok na odškodnění vzniká, a nevyužitím práva na pokračování řízení, je úkolem soudu rozhodujícího v kompenzačním řízení. Ten musí po důkladném zhodnocení důkazů posoudit, zda měl ten který orgán činný v trestním řízení dostatečný legitimní důvod považovat za oprávněný postup, který byl v konečném důsledku označen za nesprávný, nebo se jednalo o svévolí ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny. Soud I. stupně však tyto skutečnosti nezkontroloval a dokazování v této oblasti neprováděl a spokojil se pouze s konstatováním, že žalobce v posuzovaném řízení nepokračoval, aby dosáhl svého úplného očistění, čímž zatížil řízení vadou.
11. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.
12. Žalovaná ve svém odvolání proti vyhovujícímu výroku I. uvedla, že soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru, že v daném případě je satisfakce formou zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení nedostatečná a zadostiučinění v penězích přiznal vedle této satisfakce. Žalovaná však nadále setrvává na názoru, že se v daném případě jedná o situaci již řešenou v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 843/2017 a není tedy namístě přiznání dalšího zadostiučinění (další satisfakce) v penězích. Tento názor žalované je podpořen též předcházejícím rozhodnutím stejného soudu, a to rozsudkem ze dne 28. května 2020, č.j. [REDAKCE] který posuzoval tutéž situaci ze stejného trestního řízení, pouze v případě jiného spoluobviněného, přičemž tímto rozsudkem byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta, tj. včetně nároku na přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou z důvodu nepřiměřené délky řízení, a to právě s odkazem na citované rozhodnutí NS. Žalovaná proto navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby sám napadené rozhodnutí změnil tak, že se žaloba v plném rozsahu zamítá.
13. Odvolací soud především stran předvídatelnosti svého rozhodnutí (ust. § 13 o. z.) ohledně nároku žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení předestírá tři rozhodnutí odvolacího soudu, jejichž předmětem byl požadavek spoluobviněných žalobce na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky téhož posuzovaného trestního řízení.
14. Potvrzujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2020, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 2. 2020, č. j. [REDAKCE] se spoluobviněnému žalobce dostalo zadostiučinění ve výši 98 485 Kč, přičemž základní částka zadostiučinění 196 916 Kč (doba posuzovaného řízení 12 let a 7 měsíců, základní roční sazba 17 000 Kč s polovičním krácením za první dva roky řízení) byla snížena o 40 % z důvodu složitosti věci, zvýšena o 20 % z důvodu vyššího významu řízení pro poškozeného (trestně stíhaného), zvýšena o 20 % z důvodu postupu orgánů veřejné moci (průtahy). Částka zadostiučinění 196 916 Kč byla ponížena ještě o 50 % z důvodu, že trestně stíhaná osoba byla odškodněna již v rámci samotného trestního stíhání jeho zastavením v důsledku promlčení a

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

dostalo se mu i konstatování porušení práva; samotné konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení nebylo shledáno jako zcela dostatečné zadostiučinění.

15. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. [REDAKCE] byl změněn rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 2. 2020, č. j. [REDAKCE] tak, že co do vyhovující částky 59 075 Kč s příslušenstvím byl rozsudek potvrzen, co do částky 39 383 Kč byla žaloba zamítnuta (soud I. stupně přiznal spoluobviněnému žalobce zadostiučinění ve výši 98 485 Kč). Odvolací soud se shodl se soudem I. stupně na době posuzovaného řízení 12 let a 7 měsíců a základní roční sazbě 17 000 Kč s polovičním krácením za první dva roky řízení, základní částku zadostiučinění 196 916 Kč však snížil o 30 % z důvodu složitosti věci (soud I. stupně o 40 %), zvýšil ji o 20 % z důvodu postupu orgánů veřejné moci (průtahy), neshodl se se soudem I. stupně na zvýšení základní částky o 20 % z důvodu vyššího významu řízení pro poškozeného (trestně stíhaného) s poukazem na jeho trvalý nezájem o průběh řízení, snížil ji o 10 % z důvodu sdílení újmy obviněnými. Částka zadostiučinění byla ještě ponížena o 50 % z důvodu, že trestně stíhaná osoba byla odškodněna již v rámci samotného trestního stíhání, dostalo se jí tak jiné formy zadostiučinění nemajetkové újmy podle ust. § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.; samotné konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení nebylo shledáno jako zcela dostatečné zadostiučinění.
16. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, sp. zn. [REDAKCE] byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 5. 2020, č. j. [REDAKCE] citovaný v odvolání žalované, změněn tak, že žalobci byla přiznána částka 60 000 Kč s příslušenstvím (soud I. stupně nepřiznal spoluobviněnému žalobce žádné zadostiučinění). Odvolací soud konstatoval dobu posuzovaného řízení 12 let a 8 měsíců, základní roční sazbu 17 000 Kč s polovičním krácením za první dva roky řízení, základní částku zadostiučinění 198 833 Kč zvýšil o 10 % z důvodu vyššího významu řízení pro žalobce, zvýšil o 20 % z důvodu postupu orgánů veřejné moci (průtahy), snížil ji o 40 % z důvodu složitosti věci a dále o 10 % z důvodu sdílení újmy obviněnými. Částka zadostiučinění byla ještě ponížena o 50 % z důvodu, že trestně stíhaná osoba byla odškodněna již v rámci samotného trestního stíhání, dostalo se jí tak jiné formy zadostiučinění nemajetkové újmy podle ust. § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.; samotné konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení nebylo shledáno jako zcela dostatečné zadostiučinění.
17. Odvolací soud poté, co přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaných odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a, ust. § 214 odst. 1 o.s.ř.), shledal odvolání žalobce částečně důvodným, odvolání žalované důvodným neshledal.
18. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná a pro rozhodnutí o věci samé postačující skutková zjištění, a takto zjištěný skutkový stav posoudil věcně správně i po stránce právní podle zákona č. 82/1998 Sb.
19. K požadovanému zadostiučinění a náhradě majetkové újmy z titulu trestního stíhání odvolací soud uvádí, že po zhodnocení důkazů provedených soudem I. stupně, přičemž odvolací soud vycházel ze skutkového stavu jím zjištěného, soud I. stupně zjištěný skutkový stav správně posoudil. V tomto směru odvolací soud zcela souhlasí s hodnocením soudu I. stupně, že nárok na náhradu škody, resp. poskytnutí zadostiučinění způsobené zahájením trestního stíhání, je třeba posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

20. Odvolací soud uvádí, že soud I. stupně správně po učiněné úvaze o jaký odpovědnostní titul by se mohlo jednat (nezákonné rozhodnutí) přikročil k posouzení obrany žalované stran vyloučení odpovědnosti ze strany státu, přičemž odvolací soud se shodl se závěrem soudu I. stupně o vyloučení nároku na náhradu škody (poskytnutí zadostiučinění) při analogickém užití ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. Je tomu tak proto, že žalobce ač trestním soudem poučen o možnosti prohlásit do tří dnů, že na projednání věci trvá (ust. § 11 odst. 4 tr. ř.), tohoto svého práva domoci se příznivějšího výsledku své trestní věci, dosáhnout plné rehabilitace a otevřít si tak cestu k náhradě škody nevyužil a jeho právo na náhradu škody je proto při analogickém užití ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. vyloučeno. Analogická aplikace ust. § 12 zákona č. 82/1998 Sb. nepřichází v úvahu v situaci, pokud trestně stíhaný nedisponoval v trestním řízení žádným prostředkem, jehož pomocí by se mohl domoci z jeho pohledu příznivějšího výsledku, který by mu vedle plné rehabilitace zároveň otevřel cestu k náhradě škody v důsledku trestního stíhání mu vzniklé (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4668/2014, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3485/2013). V posuzovaném případě však žalobce uvedenou možnost měl (trval-li by na projednání věci), této možnosti však nevyužil, z nároku na náhradu škody je proto vyloučen.
21. Odvolací soud proto zamítavý rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé stran požadavku žalobce na zaplacení nákladů za obhajobu ve výši 94 977 Kč a náhrady škody v podobě ušlého zisku ve výši 12 700 000 Kč podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
22. K požadovanému zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky trestního stíhání odvolací soud uvádí, že po zhodnocení důkazů provedených soudem I. stupně lze ve shodě se soudem I. stupně konstatovat, že tím, že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu promlčení (k němuž došlo plynutím času ve spojení s liknavostí soudu I. stupně v posuzovaném řízení) ve spojení s konstatováním porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě se žalobci nedostalo zcela dostatečného zadostiučinění a je namístě vedle této satisfakce poskytnout žalobci i zadostiučinění v penězích, je však třeba k již poskytnuté satisfakci významně přihlídnout.
23. Před stanovením přiměřeného zadostiučinění pak odvolací soud v souladu s ust. § 13 o. z. přistoupil k porovnání s jinými případy poskytnutého zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřených délek řízení, když v daném případě se toto srovnání přímo nabízí, neboť nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky téhož řízení byl již soudy pravomocně několikrát posouzen (viz rozsudky Městského soudu v Praze citované shora).
24. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu objasněného soudem I. stupně, v němž bylo zjištěno, že rozhodné období trvalo od 8. 3. 2006 (vydání usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce) do 16. 11. 2018 (trestní stíhání žalobce pravomocně zastaveno), rozhodná oba řízení tedy činila 12 let a 8 měsíců.
25. Na základě hodnocení jednotlivých kritérií stanovených v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se odvolací soud shodl se soudem I. stupně i v jeho závěru, že celková doba řízení již není vzhledem k okolnostem případu přiměřená, čímž došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Tím došlo k nesprávnému úřednímu postupu a žalobci tudíž vznikla nemajetková újma (jde o vyvratitelnou právní domněnku, porušení práva na přiměřeně dlouhé řízení je bez dalšího spojeno se vznikem nemajetkové újmy na straně žalobce; žalovaná vznik újmy nevyvracela, když žalobce odškodnila formou konstatování porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě).
26. Odvolací soud pak ve shodě se soudem I. stupně dospěl k závěru, že požadavek žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích je oprávněný, když samotné konstatování porušení práva se odvolacímu soudu nejeví jako dostatečné. Zásadním kritériem pro určení výše

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

přiměřeného zadostiučinění je význam posuzovaného řízení pro jeho účastníka, přičemž v daném případě nelze dospět k závěru o zjevné bagatelnosti významu řízení pro žalobce. Pro závěr, že je na místě zadostiučinění v penězích, svědčí pak především to, že i ostatní spoluobvinění žalobce byli za dané řízení odškodněni, přičemž jejich procesní chování bylo v posuzovaném řízení shodné. (Žalovanou namítané rozhodnutí soudu I. stupně, který žalobu jiného spoluobviněného zamítl, bylo následně k jeho odvolání změněno a zadostiučinění v penězích mu bylo rovněž částečně přiznáno). Pro závěr, že doba trvání řízení byla nepřiměřená, svědčí pak již samotný fakt, že trestní stíhání žalobce bylo zastaveno z důvodu promlčení tohoto trestního stíhání, aniž by ve věci samé bylo rozhodnuto o jeho vině či nevině.

27. Odvolací soud na základě kritérií stanovených v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., shledává přiměřeným odškodnit nemajetkovou újmu žalobce, vzniklou porušením jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, částkou vypočtenou z roční sazby 17 000 Kč, když částka 15 000 Kč stanovená soudem I. stupně se odvolacímu soudu vzhledem ke značné délce řízení nejví jako dostatečná. Za 12 let a 8 měsíců s tím, že za první dva roky byla sazba snížena o 50%, tedy základní částka odškodnění činí 198 333 Kč (2 x 8500 Kč + 10 x 17 000 Kč + 11 333 Kč).
28. K jednotlivým kritériím vypočteným v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., odvolací soud vycházející ze skutkových závěrů učiněných soudem I. stupně uvádí, že je na místě základní částku modifikovat z důvodu vyššího významu řízení pro žalobce, kdy se jednalo o řízení trestní, tedy typově s vyšším významem, navíc pak bylo po celou dobu medializováno, bylo v široké povědomosti veřejnosti a velmi nepříznivě ovlivnilo i žalobcovo fungování v regionální politice. Odvolací soud proto z uvedených důvodů základní částku navýšil o 15 %.
29. Odvolací soud neshledal důvod základní částku upravovat z důvodu stupňů soudní soustavy (dva stupně) jakožto možného samostatného kritéria.
30. Odvolací soud dále uvádí, že z důvodu postupu orgánů veřejné moci (soudu) v posuzovaném řízení je na místě základní částku navýšit o 20 %, neboť v řízení docházelo k opakovaným nezanedbatelným průtahům, které ostatně vedly k tomu, že došlo k promlčení trestní odpovědnosti žalobce. Navýšení základní částky je v tomto případě zcela na místě, neboť to byl právě postup orgánů veřejné moci, jenž ztlačil dobu řízení.
31. Základní částku však soud považoval za nutné podstatným způsobem snížit z důvodu složitosti věci, neboť řízení si vyžádalo rozsáhlé dokazování, když bylo třeba vyhotovovat znalecké posudky, zjišťovat bankovní tajemství apod. Vzhledem k velkému množství obžalovaných pak bylo řízení složité i po stránce procesní. Odvolací soud proto z důvodu složitosti věci základní částku podstatně snížil, a to o celých 40 %.
32. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně snížil základní částku o dalších 10 % z důvodu sdílení újmy, neboť na straně obžalovaných vystupovalo velké množství osob, všichni měli ve věci shodný zájem a procesně jednali ve shodě.
33. Odvolací soud nepřistoupil k moderaci základní částky z důvodu podílu žalobce na délce řízení, neboť žalobce v řízení nepůsobil vyloženě obstrukce, přestože projevoval značný nezájem o řízení a nijak aktivně se nesnažil o jeho urychlení.
34. Odvolací soud pak ve shodě s již uvedenými rozhodnutími vydanými v řízeních o nárocích ostatních spoluobviněných přikročil k ponížení základní částky zadostiučinění ještě o 50 % z důvodu, že se žalobci dostalo i jiné formy zadostiučinění, kdy jeho trestní stíhání bylo zastaveno pro promlčení trestní odpovědnosti žalobce, toto zadostiučinění lze postavit na roveň

Shodu s pravopisem potvrzuje Lucie Prchalová.

